

Stall & Lyckan i knipa

Christine Pullein-Thompson

Stall Lyckan i knipa

Christine Pullein-Thompson

 SAGA
EGMONT

Christine Pullein-Thompson

Stall Lyckan i knipa

Svensk översättning:
Åsa Kajgård

Saga

är översatt från engelska av Åsa Kajgård efter

Horse Haven Lives On

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1997, 2018 Christine Pullein-Thompson och

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711784327

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Vi räddar Turpin

Det var en sen eftermiddag i slutet av sommaren och vi hade åkt för att rädda två uttorkade åsnor och en ponny med man- och svansskorv.

Vi, det är jag som heter Cathy, Josh som är två år äldre än jag och Jenny som äger och driver Stall Lyckans vilohem för vanvårdade hästar och ponnyer. Med oss hade vi hönät, grimmor och en plastdunk full med vatten som bara Josh orkade lyfta och i hästtrailern hade vi lagt ett lager halm.

- Vi måste vattna åsnorna först och ge dem lite hö om de är hungriga, sa Jenny när vi var nästan framme. Sedan får vi åka till ponnyn som är på ett annat ställe.

Solen var redan på väg att gå ner när vi parkerade Jennys Landrover och klev ur. Vi gick igenom ett moln av mygg som svärmade ovanför en så gott som torrlagd damm.

- Damen som ringde om ponnyn sa att ägarna hade bundit den så att den inte skulle kunna klia sig, sa Jenny. Sedan hade de lämnat den åt sitt öde utan vare sig tillräckligt med mat eller vatten. Tänk vad folk kan vara grymma...

Jag föreställde mig en fasttjudrad liten krake som förgäves försökte försvara sig mot myggen. Blotta tanken fick mig att rysa.

Efter en liten stund kom vi fram till de två åsnorna som håglöst stod och hängde vid en grind. Bredvid djuren stod en gammal man med pipa i munnen och väntade på oss.

- Vad bra att ni kunde komma så snabbt, sa han.

Utan att ödsla någon tid började vi ta hand om åsnorna. Grinden var låst med hänglås, så vi måste haka av gångjärnen. Sedan tömde Josh vattendunken i en gammal vattenho. Det fanns gott om gräs i hagen och till och med några träd som gav skydd för väder och vind. Jenny undersökte åsnorna noga och lyfte på deras hovar.

- Det går ingen större nöd på dem för tillfället, sa hon sedan till den gamle mannen som hade ringt till oss, men var snäll och meddela oss om deras ägare inte är tillbaka inom ett dygn.

Jenny gav honom vårt visitkort och såg sedan på medan djuren började beta.

-De har skriat helt fruktansvärt, sa mannen. De första dagarna efter att grannarna hade rest var jag inte särskilt orolig. Jag var nämligen säker på att de hade ordnat med mat och vatten åt djuren. Men nu har de varit borta i en hel vecka utan att någon har varit här och sett till dem.

- Ingenting förvånar mig längre, suckade Jenny och strök sitt ljusa hår ur ögonen.

Sedan lämnade vi den gamle mannen som fortfarande stod och såg på åsnorna och körde vidare.

- Honom skulle jag gärna ha som morfar, konstaterade Josh.

Efter en liten stund måste Jenny stanna och fråga om vägen till Brookley Green som stället vi skulle till hette. Skymningen hade redan börjat falla innan vi lyckades hitta en genomsnittlig ponny som vandrade runt, runt i en lång kätting som satt fast i marken. Det fanns inget vatten i närheten och det verkade inte som om någon hade flyttat hans tjuder på länge.

När vi hoppade ur Landrovern såg vi att hästens man och svansrot var så sönderkliade att de blödde. Som om inte det var illa nog, var han omgiven av ett moln av mygg och jag kände mig gråtfärdig när jag såg hur han led.

Försiktigt började jag prata med ponnyn, men det gick inte att få någon kontakt med honom. Allt den lilla hästen ville var att komma lös från sitt tjuder, galoppera bort från myggen, rulla sig i gräset och framför allt klia sig ännu mer än han redan hade gjort.

Medan jag stannade hos ponnyn sprang Jenny och Josh upp till boningshuset för att leta reda på ägaren. Huset som var mycket flott omgavs av en välskött trädgård och en gräsmatta som var lika kortklippt och slät som greenen på en golfbana.

- Tack och lov för att ni kom, sa en gammal dam som kom ut ifrån ett av grannhusen. Hon log vänligt mot mig. Det var jag som ringde om den stackars ponnyn. Jag ville kontakta er mycket tidigare, men min man tycker inte att man ska lägga sig i sådant som inte angår en. Han tjarar jämt om att man måste försöka att älska sin nästa, även om ingen är perfekt.

I nästa ögonblick kom Jenny och Josh tillbaka tillsammans med en lång tant med gäll röst.

- Min dotter är utomlands och kommer hem först om en vecka, förklarade hon. Själv kan jag ingenting om hästar, men jag har gjort mitt bästa för att sköta om ponnyn.

Den stackars hästen kunde inte stå stilla. Hans karleder var svullna och ögonen bönade om att vi skulle befria honom från tjudret och de blodsugande myggen. Han var svart till färgen och jag gissade att han var en fellponny.

- Antingen låter du oss ta honom nu direkt eller så blir jag tvungen att ringa hälsovårdsinspektören och polisen, sa Jenny bister. I det senare fallet är det mer än troligt att du blir anmäld för djurplågeri.

Medan diskussionen pågick kämpade jag med att hålla ponnyn som visade sig heta Turpin. Josh fotograferade hela tiden med kameran som han alltid hade med sig, för att vi

skulle ha bevismaterial om det blev fråga om åtal för djurplågeri.

Han tog minst tio kort på Turpin och passade sedan på att knäppa ett par på det flotta huset och den välskötta gräsmattan också. Jag förstod att han ville visa kontrasten mellan den imponerande egendomen och den vanskötta ponnyn.

- Vänta bara tills jag visar de här korten för lokaltidningen och det kommer hit billaster med journalister, sa Josh med hög röst. Det skulle inte förvåna mig om vi får se häststackaren i TV-nyheterna också.

När kvinnan hörde honom nämna TV, blev hon riktigt nervös.

- Ta honom bara, jag vill i alla fall inte ha honom kvar, sa kvinnan som visade sig heta fru Bell-Smith. Jag passar bara Turpin åt min dotter Alex. Hon har haft hästen sedan hon var liten och älskar honom mer än något annat i hela världen.

- Konstigt sätt att visa sin kärlek på, muttrade Josh medan han gick tillbaka till Landrovern med kameran.

- Då får jag be att du skriver på här, sa Jenny och tog fram ett papper. Vi vill att allt ska gå rätt till så att vi inte blir anklagade för att ha stulit honom.

När vi äntligen hade befriat Turpin från tjudret krävdes det mina och Joshs gemensamma krafter för att hålla honom i schack.

- Det finns en vattenho i trädgården, sa fru Bell-Smith. Turpin är så bråkig att jag brukar be trädgårdsmästaren eller min man att leda honom dit när han ska dricka. Dessutom har jag sprutat honom med myggmedel två gånger om dagen, vilket inte är så lätt, eftersom han aldrig vill stå stilla.

När vi hade låtit Turpin dricka sig otörstig fällde Jenny ner rampen på trailern och ponnyn gick villigt in. Fru Bell-

Smith fortsatte att pladdra på.

- Turpin och Alex är så förtjusta i varandra. Jag har lovat att ha kvar honom här tills hon har bestämt sig för vad hon ska göra med honom. Hon brukar jämt säga att det inte finns ett hem som är gott nog för Turpin i hela världen. Han har en stor hage att gå i, men han har kliat sönder svansen mot staketstolparna. Jag ringde veterinären och fick tabletter mot klådan, men jag kunde inte få Turpin att svälja dem. Det var veterinären som sa åt mig att tjudra honom på det där viset. Vi har faktiskt en box åt honom i ett skjul, men den är full med Alex gamla saker som jag inte vågar flytta på. Jag har ingen aning om vad jag ska säga till henne nu när Turpin är borta !

Under sammanbiten tystnad fällde vi upp rampen på trailern och spände fast den. Jenny hämtade en penna från Landrovern och bad fru Bell-Smith för andra gången att skriva på papperet som hon hade med sig.

I samma ögonblick dök herr Bell-Smith upp i bara tofflorna.

- Vad håller ni på med? frågade han misstänksamt. Ni kan inte bara ta med er Alex ponny. Hon skulle aldrig förlåta oss om vi tillät något sådant.

Jenny såg hur kvinnan skrev sitt namn på den streckade linjen.

- Hälsa er dotter att hon får komma och hälsa på Turpin så ofta hon vill, sa hon kort.

- Då kan jag passa på att visa henne fotografierna som jag har tagit, sa Josh glatt. Jag har ett mörkrum hemma så det tar inte lång tid att få dem framkallade.

Plötsligt började fru Bell-Smith skrika åt sin man.

- Stå inte bara där, George! Gå genast och dra upp den där kättingen ur marken. Vet du förresten inte om att du har tofflorna på dig?

Den gamla damen som hade ringt efter oss hade dröjt sig kvar i bakgrunden och Jenny passade på att tacka henne.

- Jag har minsann gjort mitt bästa för Turpin! ropade fru Bell-Smith efter oss. Men jag har faktiskt annat att tänka på också, som att arbeta för välgörande ändamål och sköta mitt hem till exempel. Men det kan väl inte ni förstå som tror att ni vet allting och kommer och talar om för folk hur de ska sköta sina djur!

När vi körde därifrån svor Josh en lång ramsa över fru Bell-Smith. Han ger intryck av att vara himla snäll, men i själva verket är han mycket tuffare än jag någonsin kommer att bli. Josh pappa är svensk och han har fått sin pappas ljusa hår och nötbruna ögon. Trots att han ser så bra ut är han inte ett dugg mallig, utan världens goaste kille.

Hans pappa jobbar för en stor välgörenhetsorganisation och reser väldigt mycket. För en tid sedan berättade Josh att hans föräldrar skulle skiljas och det märktes att han tog det hårt. Hans mamma är sjuksköterska och har varit jättesnäll mot mig när jag har haft det jobbigt med skolan och mina föräldrar.

- Vänta bara tills jag får tag i den där Alex, muttrade Josh medan Jenny la i en högre växel.

- Det är inte säkert att hon vet hur illa ställt det är med Turpin, sa jag försiktigt.

- Det tror jag visst att hon vet, sa Josh. Förresten är det Alex sak att ta reda på hur hennes häst har det.

- En del människor känner inget ansvar för djuren som de skaffar sig, suckade Jenny.

- Jag tycker att det var ansvarslöst av deras granne att vänta så länge med att ringa oss, sa jag. Hon hade ju faktiskt sett Turpin stå fasttjudrad på samma ställe i flera dagar innan hon kom sig för med att göra något.

- Folk är jämt så rädda för att lägga sig i när djur far illa, sa Jenny. Tänk om de kunde ringa oss direkt de misstänker att något är fel, i stället för att bara blunda. Det skulle bespara en massa djur onödigt lidande.

Det märktes att Jenny kände starkt för saken, för sedan började hon berätta om vilka regler som gäller när man tjudrar hästar enligt djurskyddslagen i England.

- Repet som hästen är bunden vid måste vara minst 20 meter långt och det ska vara fastsatt i marken på ett sätt så att den inte trasslar in sig när den går och betar. Om det inte finns fri tillgång till vatten måste hästen vattnas regelbundet och repet ska vara fäst vid en halsring, inte i en gramma. Dessutom måste tjudret flyttas varje dag så att det finns tillräckligt med bete och det bör finnas skydd för vind och regn. Enligt min åsikt bör ingen häst stå tjudrad mer än tolv timmar per dag och den måste ha motion också. Allra bäst är det förstås om hästen har en hage att röra sig fritt i.

När hon äntligen tystnade för att hämta andan passade Josh på att påpeka att allt det där omöjligt kunde stå i djurskyddslagen.

- En del av det gör det, sa Jenny, men det måste finnas bevis för att hästen har tagit skada av att stå tjudrad innan man kan åtala någon för djurplågeri. Tyvärr räknas inte den psykiska tortyr som det innebär att inte ha någon rörelsefrihet, som ett brott. Eftersom vi har Joshs foton skulle vi säkert kunna anmäla familjen Bell-Smith för djurplågeri, men jag tror inte att det är värt besväret. De kommer i alla fall inte att skaffa sig någon ny häst och nu får vi se till att Turpin har det bra.

- Men det skulle kunna fungera som avskräckande exempel för andra om vi vann målet, sa jag.

- Kanske det, men det kostar alldeles för mycket pengar att gå till domstol och dessutom är det inte värt allt besvär,

invände Jenny.

Sedan Jennys sambo Mark hade lämnat henne verkade hon inte tycka att någonting var värt besväret längre, utan såg problem med allt.

Det var nästan mörkt när vi äntligen kom tillbaka till Stall Lyckan. Jenny hade gett mig en liten hundvalp som jag kallade Vicky, eftersom hon vickade på hela bakdelen i stället för att vifta på svansen när hon blev glad. Vicky hade rödbrun och vit päls och påminde om en liten rävunge.

Eftersom hon inte var rumsren än hade jag lämnat henne i en tom box i stallet medan vi var borta. När jag släppte ut henne hoppade hon upp på mina ben och sprang runt, runt på gården, alldeles vild av lycka.

Vi ställde in Turpin i en av de lediga boxarna och gav honom hö och vatten. Jenny la på honom ett sommartäcke och sa att hon skulle ringa veterinären följande morgon. Ponnyn var mycket lugnare nu. När Jenny stängde båda halvdörrarna om honom för att hindra myggen från att komma in, började han förnöjt tugga på höet.

Sedan drygt ett halvår tillbaka bor jag hos Jenny på Stall Lyckan. I hennes hus finns ett litet rum som har varit drängkammare en gång i tiden, och vi har hjälpts åt att göra i ordning det till mig. Anledningen till att jag bor hos Jenny är att mina föräldrar har flyttat till Westcliffe-on-Sea, där pappa har fått ett jobb på en campingplats vid havet. Eftersom jag inte ville byta skola och lämna hästarna lät Jenny mig bo hos henne i stallet.

Mamma och pappa var förstås emot mina planer till att börja med, men när jag visade att jag menade allvar hade de inget annat val än att ge med sig. Visserligen saknar jag dem ibland, men jag brukar åka och hälsa på dem varje söndag. Det är inte särskilt långt och jag kan ta bussen dit.

Innan jag gick in i huset tog jag en runda i hagarna för att se att hästarna hade det bra och min lilla hundvalp